

A KORDAL.

Stefan George: Der siebente Ring.

Kortársaim, ti már ismertetek,
mértetek s szidtatok — tévedtetek.
Midőn a lét zajában s vad hevében
lomha lábbal törtetek s nyers ököllel:
a kenetittas fejedelem voltam,
ki halkan ringva számlált taktusára
karcsú keccsel s hideg királyisággal,
egy halvány földöntúli ünnepen.

Egy egész ifjúság zord napjait
ti nem tudtatok: a kint át a vészen
a bérc felé, a szörnyű véres álmot.
„Köztünk még e barát!” — s nemcsak epedve,
de tett után nyomúlt a lázadó
tőrrel s fáklyával az ellen lakába . . .
Ti nem láttatok borzadányt s mosolyt,
vak voltatok, mit rejt a lenge fátyol.

Majd kicsalt a sípos a csodahegyre
mézes szerelmi hangokkal s oly furcsa
kincseket tárt elétek, hogy unottá
lett a világ, mit tegnap még dicsértek.
S hogy némelyik árkádimód susog már
s nyalkán diszlik: ő kapja trombitáját,
bevágja a rongy húst sarkantyújával
s csattogva ront megint az ár közé.

Mert kancsin ezt az agg hősnek dicséri,
sóhajtatok: ily nagyság szállt alá!
A szent felhők dala rikácsba fúlt,
Ti változást láttok: s csak azt tevém.
És aki ma érctrombitába fú
s híg tüzet vagdos, tudja jól, hogy holnap
csapongva száll minden szépség, erő,
nagyság egy fiú csöndes sípdalából.

(Debrecen.)

Fordította: GULYÁS PÁL.